

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 20 stycznia 2012 r.

Poz. 390

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IF/III/0911/53/11 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 29 grudnia 2011 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) w związku z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz 717 z późn. zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XV/171/2011 Rady Miejskiej w Jaworznie z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla fragmentów Dąbrowy Narodowej w Jaworznie, w części określonej w:

- § 6 ust. 1 pkt 1 w brzmieniu: „przyjmując I kategorię odkształceń terenu jako maksymalne możliwe oddziaływanie na powierzchnię terenu”;
- § 6 ust. 1 pkt 2 w całości;
- § 6 ust. 3 w całości;
- § 6 ust. 4 w całości;
- § 6 ust. 5 w brzmieniu: „a realizacja obiektów budowlanych w bezpośrednim ich sąsiedztwie wymaga przeprowadzenia badań jak dla klasy IIa.”;
- § 6 ust. 6 pozostaje w brzmieniu: „zapisy o których mowa w ust. 5 obowiązują dla realizacji nowych obiektów budowlanych.”;
- § 6 ust. 4 w całości;
- § 8 ust. 1 pkt 4 w brzmieniu: „realizację nowych dróg i ulic, przy czym.”
- § 8 ust. 1 pkt 4 lit. a w całości;
- § 8 ust. 1 pkt 4 lit. b w brzmieniu: „oraz inne drogi i ulice dojazdowe”;
- § 13 ust. 1 pkt 3 lit. c w brzmieniu: „i 7MU1 – 9MU1”.

Uzasadnienie

W dniu 24 listopada 2011 r. Rada Miejska w Jaworznie podjęła uchwałę w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla fragmentów Dąbrowy Narodowej w Jaworznie.

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r., Nr 80, poz. 717 z późn. zm. – zwanej dalej: u.p.z.p.) Prezydent Miasta Jaworzna przekazał organowi nadzoru dokumentację prac planistycznych odzwierciedlającą przebieg postępowania w sprawie uchwalenia miejscowego planu. W dniu 30 listopada 2011 r. do organu nadzoru wpłynęła uchwała Nr XV/171/2011 przedłożona celem zbadania jej zgodności z prawem.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 u.p.z.p. w celu ustalenia przeznaczenia terenów oraz określenia sposobów ich zagospodarowania i zabudowy rada gminy przystępuje do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Jednocześnie w art. 15 ust. 2 i 3 u.p.z.p. określono zakres delegacji

ustawowej, który ustawodawca przekazał radzie do regulacji w ramach stanowienia aktu prawa miejscowego jakim jest plan miejscowy.

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego, mającego na celu zbadanie legalności uchwały, organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z naruszeniem zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w następującym zakresie:

- 1) W § 6 ust. 1 pkt 1 uchwały Rada Miejska w Jaworznie, w związku z występowaniem na terenie objętym planem złóż węgla kamiennego „Modrzejów”, „Niwka – Modrzejów” i „Jan Kanty” ustaliła, w zakresie przyszłej eksploatacji węgla kamiennego, przy każdorazowym udzielaniu koncesji lub jej zmianie, prowadzenie wydobywania „takimi metodami, które ograniczą do niezbędnego minimum zasięg i wpływ eksploatacji górniczej na powierzchnię terenu, w sposób nie zagrażający obiektom budowlanym, w tym budynkom, drogom i sieciom technicznym, **przyjmując I kategorię odkształceń terenu jako maksymalne możliwe oddziaływanie na powierzchnię terenu**”. Jednocześnie w § 6 ust. 1 pkt 2 prawodawca miejscowy ustalił, że „w celu ochrony bezpieczeństwa zdrowia i ludzi **zakazuje się eksploatacji złóż węgla kamiennego, w wyniku której może dojść do wystąpienia zagrożeń deformacjami nieciągłymi**, wynikającymi z prowadzonej w przeszłości płytkiej eksploatacji górniczej, zwłaszcza w zakresie upadowych wydobywczych pustek w górotworze i zapadlisk.” Zgodnie z art. 125 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (tekst jednolity, Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.) złoża kopalin podlegają ochronie polegającej na racjonalnym gospodarowaniu ich zasobami oraz kompleksowym wykorzystaniu kopalin, w tym kopalin towarzyszących. Jednocześnie art. 126 wyżej cytowanej ustawy wskazuje obowiązek prowadzenia eksploatacji przy zastosowaniu środków ograniczających szkody w środowisku, niezbędnych do ochrony zasobów złoża, jak również do ochrony powierzchni ziemi oraz wód powierzchniowych i podziemnych oraz rekultywację terenów poeksploatacyjnych i przywracanie do stanu właściwego innych elementów przyrodniczych. Wymogi bezpieczeństwa prowadzonej eksploatacji ustala również ustawa z dnia 4 lutego 1994 r. Prawo geologiczne i górnicze (tekst jednolity: Dz. U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947), obowiązująca do 31 grudnia 2011 r., a także znowelizowane Prawo geologiczne i górnicze przyjęte ustawą z dnia 9 czerwca 2011 r. (Dz. U. Nr 163, poz. 981), którego postanowienia wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2012 r. i będą obowiązywać w odniesieniu do koncesji wydawanych w oparciu o przedmiotową uchwałę Nr XV/171/2011. Z powyższych aktów wynika ponadto, że do wniosku o udzielenie koncesji na wydobywanie kopalin należy dołączyć projekt zagospodarowania złoża (odpowiednio art. 20 ust. 2 pkt 2 ustawy z 1994 r. oraz art. 26 ust. 3 ustawy z 2011 r.). W myśl natomiast § 1 ust. 1 rozporządzenia z dnia 27 czerwca 2005 r. w sprawie szczegółowych wymagań, jakim powinny odpowiadać projekty zagospodarowania złóż (Dz. U. Nr 128, poz. 1075) projekt zagospodarowania złoża sporządzany dla istniejącego lub projektowanego obszaru górniczego powinien uwzględniać optymalny wariant wykorzystania zasobów złoża, z uwzględnieniem geologicznych warunków jego występowania, wymagań w zakresie ochrony środowiska, bezpieczeństwa powszechnego, bezpieczeństwa życia i zdrowia ludzkiego, technicznych możliwości oraz ekonomicznych uwarunkowań wydobywania kopaliny. Wobec powyższego nie jest przedmiotem planu miejscowego określać ograniczenia w eksploatacji złoża celem ochrony bezpieczeństwa i zdrowia i ludzi, poprzez uzależnianie możliwości wydobywania od możliwych wystąpień deformacji terenu. Akt prawa miejscowego nie może także narzucać dopuszczalnych kategorii odkształceń terenu - § 6 ust. 1 pkt 1 uchwały, bowiem przestrzeń objętą przewidywanymi szkodliwymi wpływami robót górniczych określa dopiero teren górniczy, którego granice wyznacza koncesja na wydobywanie kopalin. Ponadto przyjęcie takich ustaleń planu przez Radę Miejską w Jaworznie, w znaczący sposób ogranicza, a także może prowadzić do całkowitego braku możliwości eksploatacji złoża położonego w granicach przedmiotowego planu miejscowego, co stoi w sprzeczności do art. 125 Prawa ochrony środowiska. Ponadto zgodnie z ustawą z dnia 6 lipca 2001 r. o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju (Dz. U. Nr 97, poz. 1051) złoża kopalin stanowią strategiczne zasoby naturalne kraju, które należy użytkować zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju. Wobec powyższego ograniczenia i zakazy eksploatacji złóż wprowadzone ustaleniami § 6 ust. 1 pkt 1 i 2 uchwały Nr XV/171/2011 naruszają przepisy wyżej przytoczonych aktów prawa, tj.: Prawa ochrony środowiska, Prawa geologicznego i górniczego, rozporządzenia w sprawie szczegółowych wymagań, jakim powinny odpowiadać projekty zagospodarowania złóż, które to akty regulują warunki i zasady prowadzenia wydobywania kopalin w oparciu o stosowne koncesje, przy zapewnieniu powszechnego bezpieczeństwa. Mając zatem powyższe na uwadze organ nadzoru postanowił stwierdzić nieważności zapisów § 6 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 uchwały w części wskazanej w sentencji rozstrzygnięcia.

2) W ustaleniach § 6 ust. 3 badanej uchwały w punktach od 1 do 3 Rada Miejska w Jaworznie wprowadziła pojęcia obszarów możliwego występowania zagrożeń deformacjami nieciągłymi:

- IIa – obszary o dużym zagrożeniu;
- IIb – obszary o znacznym zagrożeniu;
- IIc – obszary o niewielkim zagrożeniu.

Zgodnie z ustaleniami uchwały Nr XV/171/2011, dla terenów tych powinno się wykonać pełną dokumentację geologiczno – inżynierską opartą o badania geofizyczne, których zakres i metodę wykonania Rada Miejska w Jaworznie uzależniła od przypisanego stopnia zagrożenia. W miejscu tym wskazać należy, że żadne z powyższych pojęć, to jest żaden obszar możliwego wystąpienia zagrożenia deformacjami, nie został uprzednio zdefiniowany w treści uchwały. Niedopuszczalnym jest, aby w aktach prawa miejscowego posługiwać się pojęciami, których znaczenie nie zostało nigdzie wyjaśnione, a obowiązujące przepisy prawa nie definiują ich treści. Prowadzi to bowiem do braku czytelności i jednoznaczności treści planu. Nie jasnym jest w tym momencie także czym charakteryzują się poszczególne obszary zagrożeń oraz na jakiej podstawie należy kwalifikować nieruchomość objętą planem miejscowym do wykonania badań, o których mowa w punktach od 1 do 3 § 6 ust. 3 uchwały, zgodnie bowiem z zapisami planu, „**powinno się wykonać** pełną dokumentację geologiczno – inżynierską”. Prawodawca miejscowy nie wskazał zatem, kiedy dokumentację tą należy bezwarunkowo wykonać, a kiedy istnieje możliwość odstąpienia od jej sporządzenia. Ponadto narzucenie przez Radę Miejską w Jaworznie obowiązku sporządzenia powyższej dokumentacji opartej o badania geofizyczne wykonane co najmniej dwoma metodami, wykracza poza zakres kompetencji, przyznanych radzie miejskiej w art. 15 u.p.z.p. do regulacji w ramach stanowienia aktu prawa miejscowego jakim jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Nałożenie powyższego obowiązku nie wynika z przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Rada miejska jest natomiast związana granicami przedmiotowymi zakresu planu wyznaczonymi przez ustawę, co oznacza, że samodzielnie może określać treść regulacji objętej planem miejscowym wyłącznie w granicach upoważnienia ustawowego zawartego w art. 15 u.p.z.p. Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie – II SA/Kr 224/08, treść cytowanego zapisu pozostaje w sprzeczności z obowiązującym porządkiem prawnym, w szczególności z art. 4 ust. 1 oraz art. 15 ust. 2 u.p.z.p. Zgodnie bowiem z przywołanymi normami w planie miejscowym następuje ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy. Art. 15 ust. 2 u.p.z.p. w sposób enumeratywny wymienia materię podlegającą regulacji w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Powyższe ustalenia wykraczają poza uprawnienia rady miejskiej określone w powyższych przepisach, nakładając dodatkowe wymagania, wykraczające poza powszechnie obowiązujące prawo. Rada miejska nie posiada kompetencji do dowolnej interpretacji i rozszerzającego stanowienia norm kompetencyjnych. Mając powyższe na uwadze organ nadzoru postanowił stwierdzić naruszenie art. 15 u.p.z.p.

3) Poprzez ustalenia § 6 ust. 4 uchwały Rada Miejska w Jaworznie naruszyła przepisy rozporządzenia z dnia 3 października 2005 r. w sprawie szczegółowych wymagań, jakim powinny odpowiadać dokumentacje hydrogeologiczne i geologiczno – inżynierskie (Dz. U. Nr 201, poz. 1673) oraz art. 15 u.p.z.p. przekraczając swoje kompetencje, przyznane jej do regulacji w ramach stanowienia aktu prawa miejscowego jakim jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Zapisami wskazanego paragrafu nałożono na podmiot sporządzający dokumentację geologiczno – inżynierską dla obszarów wskazanych w § 6 ust. 3 obowiązek określenia właściwego sposobu uzdatniania terenu, przy czym pustki górotwórcze należy potwierdzić otworami badawczymi, a badania geofizyczne dla oceny stanu górotworu należy przeprowadzić również po wykonaniu prac uzdatniających, likwidujących pustki w górotworze. Rada gminy związana jest granicami przedmiotowymi zakresu planu wyznaczonymi przez ustawę, co oznacza, że samodzielnie może określać treść regulacji objętej planem miejscowym wyłącznie w granicach upoważnienia ustawowego zawartego w art. 15 u.p.z.p. Ponadto należy wskazać, że szczególne wymagania jakim powinny odpowiadać dokumentacje geologiczno – inżynierskie wynikają z wyżej przytoczonego rozporządzenia. Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie – II SA/Sz 379/08: „*przepisy gminne mogą być wydawane wyłącznie w ramach obowiązujących przepisów wyższego rzędu (konstytucja, ustawa, rozporządzenie) i w zakresie upoważnień wyraźnie tam udzielonych organom gminy. Hierarchia źródła prawa została wyraźnie określona w art. 87 Konstytucji Rzeczypospolitej*

Polskiej. Akty prawa miejscowego nie mogą regulować materii należących do przepisów wyższego rzędu i nie mogą być sprzeczne z nimi.” W ocenie organu nadzoru należało zatem stwierdzić nieważność ustaleń § 6 ust. 4 w całości.

- 4) Zgodnie z § 5 rozporządzenia z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430), usytuowanie drogi oznacza umieszczenie jej elementów w pasie terenu wyznaczonym liniami rozgraniczającymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Jednocześnie z § 3 tegoż rozporządzenia wynika, że ilekroć mowa o drodze rozumie się przez to drogę publiczną. Zgodnie z ustawą z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.), do dróg publicznych zalicza się drogi krajowe, wojewódzkie, powiatowe i gminne. Jednocześnie poszczególnym kategoriom dróg publicznych, wyżej cytowane rozporządzenie w § 4 ust. 2 przypisuje odpowiednio klasy, którym parametrom powinny odpowiadać. W § 8 ust.1 pkt 4 badanej uchwały wprowadzono ustalenia, dopuszczające realizację nowych dróg i ulic, ponad ustalenia ust. 1 i 2, w którym wskazano drogi wydzielane w planie. Jednocześnie z zapisów liter a i b punktu 4 wynika, że prawodawca miejscowy dopuścił poza wyznaczonymi w planie liniami rozgraniczającymi drogami publicznymi również realizację dróg wewnętrznych, ale także innych dróg i ulic dojazdowych, które to drogi kwalifikują się jako drogi publiczne, co wynika z § 4 ust. 2 wskazanego rozporządzenia. Dopuszczenie zatem realizacji dróg publicznych bez wyznaczenia ich przebiegu liniami rozgraniczającymi rażąco narusza z § 5 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, zgodnie z którym usytuowanie drogi następuje w planie miejscowym. Powyższe nie wypełnia także wymogów art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. oraz § 4 pkt 9 rozporządzenia z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), zgodnie z którymi obligatoryjne ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacyjnych powinny określać układ komunikacyjny wraz z parametrami i klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych. Wobec powyższych przepisów Wojewoda Śląski jako organ nadzoru postanowił o stwierdzeniu nieważności § 8 ust.1 pkt 4 uchwały w części wskazanej w sentencji rozstrzygnięcia.
- 5) Zgodnie z § 4 pkt 1 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów, symbol literowy oraz numer wyróżniający go spośród innych terenów. W myśl § 8 ust. 2 wyżej przytoczonego rozporządzenia, na rysunku planu miejscowego stosuje się natomiast nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie rysunku planu miejscowego z tekstem planu. W § 13 ust. 1 pkt 3 lit. c uchwały wprowadzono ustalenia dla terenów 7MU – 9MU, które to tereny nie znajdują się w granicach objętych badaną uchwałą. Także z treści § 13 ust. 1 nie wynika, aby wyżej wskazane tereny były przedmiotem ustaleń uchwały Nr XV/171/2011. Plan miejscowy nie powinien pozostawiać wątpliwości co do przeznaczenia terenu, bowiem zgodnie z art. 4 ust. 1 u.p.z.p. ustalenie przeznaczenia terenu następuje w planie miejscowym. Mając na uwadze powyższą sytuację, organ nadzoru zobowiązany był stwierdzić, iż dla terenów 7MU – 9MU, które to tereny nie zostały wydzielone liniami rozgraniczającymi i nie widnieją na rysunku planu, nie ustalono przeznaczenia terenu. Z zapisów § 13 ust. 1 pkt 3 lit. c uchwały wnioskować bowiem można, że doszło do oczywistej omyłki, poprzez którą prawodawca miejscowy wprowadził do ustaleń planu zapisy dla terenów które planem objęte nie są. Wobec powyższego organ nadzoru postanowił jak w sentencji rozstrzygnięcia.

Jednocześnie wyjaśniam, że organ nadzoru w drodze zawiadomienia o wszczęciu postępowania nadzorczego w sprawie uchwały Nr XV/171/2011 Rady Miejskiej w Jaworznie z dnia 24 listopada 2011 r., poinformował Radę Miejską w Jaworznie o podjęciu jej z istotnym naruszeniem przepisów prawa. Zawiadomienie zawierało pouczenie o możliwości złożenia wyjaśnień.

Gmina skorzystała z przysługującego jej prawa, wobec czego pismem z dnia 22 grudnia 2011 r. znak: UA.ZP-73210/1/37/2010 złożyła następujące wyjaśnienia.

Odnosząc się do zarzutu organu nadzoru dotyczącego wprowadzenia ograniczeń dotyczących przyszłej eksploatacji złóż kopalin znajdujących się w obszarze objętej planem miejscowym, strona wskazała jako podstawę swoich działań art. 16 ust. 5 Prawa geologicznego i górniczego, zgodnie z którym uzgodnienie koncesji następuje z prezydentem miasta na podstawie ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W miejscu tym należy wskazać, że przywołany przez gminę art. 16 ust. 5 w/w brzmieniu obowiązuje tylko do końca roku 2011. Nowelizacja Prawa geologicznego i górniczego, w art. 23 ust. 2 pkt

2 uzależnia udzielenie koncesji od uzgodnienia z prezydentem miasta. Kryterium uzgodnienia jest natomiast zgodność zamierzonej działalności z przeznaczeniem lub sposobem korzystania z nieruchomości w sposób przewidziany w art. 7. Wskazany artykuł wskazuje natomiast, że przy wykonywaniu działalności nie można naruszać przeznaczenia nieruchomości przewidzianego w planie miejscowym. Wobec powyższego brak jest przesłanek do określania w planie dodatkowych ograniczeń dotyczących prowadzenia eksploatacji, bowiem to przewidziane planem miejscowym przeznaczenie, będzie warunkować możliwość uzyskania koncesji. Powyższe wyjaśnienia złożone przez gminę nie miały zatem wpływu na stanowisko organu nadzoru w odniesieniu do przedmiotowego zagadnienia.

Pismem z dnia 22 grudnia br. Prezydent Miasta Jaworzna wyjaśnił także, dlaczego wprowadzono do ustaleń planu ustalenia dotyczące wymogu wykonania dokumentacji geologiczno – inżynierskiej, powołując się na rozporządzenie z dnia 24 września 1998 r. w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadowienia obiektów budowlanych. Jak wskazano już w uzasadnieniu do niniejszego rozstrzygnięcia, kwestie sporządzenia dokumentacji geologiczno – inżynierskiej reguluje rozporządzenie z dnia 3 października 2005 r. w sprawie szczegółowych wymagań, jakim powinny odpowiadać dokumentacje hydrogeologiczne i geologiczno – inżynierskie, która to dokumentacja wykorzystywana jest przy ustalaniu geotechnicznych warunków posadowienia obiektów budowlanych. Zgodnie natomiast z przywołanym przez gminę rozporządzeniem zakres czynności wykonywanych przy ustalaniu geotechnicznych warunków posadowienia uzależniony jest od zaliczenia obiektu do kategorii geotechnicznej obiektów budowlanych, wskazanych w omawianym rozporządzeniu. W § 6 ust. uchwały rada miejska powołała się na obszary możliwego występowania zagrożeń deformacjami, które to obszary nie są tożsame ze wskazanymi w rozporządzeniu kategoriami geotechnicznymi. Ponadto z § 6 ust. 1 rozporządzenia w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadowienia obiektów budowlanych, jednoznacznie wynika, że warunki takie pozyskuje się na etapie uzyskiwania pozwolenie na budowę. Mając na uwadze powyższe organ nadzoru podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w uzasadnieniu rozstrzygnięcia, zgodnie z którym rada gminy związana jest granicami przedmiotowymi zakresu planu wyznaczonymi przez ustawę, co oznacza, że samodzielnie może określać treść regulacji objętej planem miejscowym wyłącznie w granicach upoważnienia ustawowego zawartego w art. 15 u.p.z.p.

Prezydent miast odniósł się także do zarzutu organu nadzoru dotyczącego dopuszczenia realizacji dróg publicznych bez wyznaczenia ich przebiegu liniami rozgraniczającymi, co rażąco narusza z § 5 rozporządzenia z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, zgodnie z którym usytuowanie drogi następuje w planie miejscowym. Analizując powyższe wyjaśnienia, Wojewoda Śląski jako organ nadzoru podtrzymuje swoje argumenty wyrażone w rozstrzygnięciu i nie znajduje podstaw do uwzględnienia wniesionych przez gminę wyjaśnień.

Mając na uwadze powyższe organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały w części wskazanej w sentencji niniejszego rozstrzygnięcia z powodu istotnego naruszenia przepisów prawa.

Na podstawie art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.), w związku z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), niniejsze rozstrzygnięcie może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego doręczenia.

z up. z up. Wojewody
Śląskiego
Dyrektor Wydziału
Infrastruktury

Igor Śmietański

Otrzymują:

- 1) Rada Miejska w Jaworznie, ul. Grunwaldzka 33, 43-600 Jaworzno.;
- 2) a/a MJ